

Un sentiment dolorós

Lluís Vilar-Sancho*

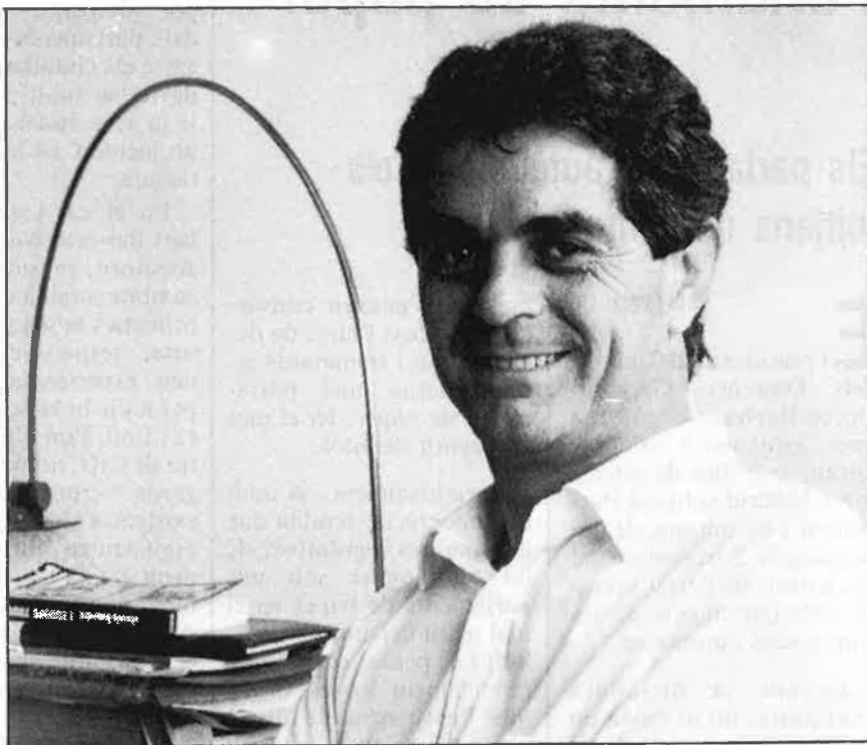
Quan un país com el nostre ha viscut vora tres segles reprimat per règims centralistes, que no han aconseguit de fer-nos oblidar una llengua, uns costums, una cultura i uns sentiments diferenciadors, això vol dir que veritablement formem part d'un poble que se sent diferent. Que pensa, parla i viu d'una altra manera, d'una manera pròpia.

Massa sovint s'afirma que entre nosaltres no hi ha un sentiment nacionalista i que el nostre «menfotisme» ens condueix irremeiablement al sucursalisme. No hi estic gens d'acord. Encara més, ambdues afirmacions em revoltent. Expressades de mil maneres, diferents i enfrontades, perquè mil o més en són els enfocaments possibles; el fet que ens desqualifiquem acusant-nos de «blavers», «catalanistes» o «espanyols», ja posa de manifest un mateix sentiment: d'una banda, patriòtic; de l'altra, particularista i diferenciador, però d'una mateixa realitat. I, en principi, no hi ha per què pensar que el nostre patriotisme és més ni millor que el dels altres.

Sanchis Guarnier deia que «el bon patriotisme és un sentiment dolorós, perquè implica sempre una insatisfacció». Voldríem el nostre país millor de com el trobem.

Però tota aquesta policromia ens ha fet fracassar en els intents de fer realitat la nostra representació. Ens hem perdut lluitant per qüestions sense importància o, si de cas, de molt relativa importància i sense cap projecció externa, ni estatal, ni menys encara europea. No hem sabut respectar, confrontar i integrar altres tipus i formes de patriotisme, més que el particular de cadascú i el seu reducte de fidels. És clar que hi ha qui interessadament fomenta la divisió, per vèncer, però aquesta és una dada amb la qual calia i cal comptar.

Quan s'acata la Constitució i l'Estatut, s'accepta la pertinença a l'Estat espanyol i no hi ha lloc per a veleidats independentistes. El nostre patriotisme pot ser absolut i s'ha de manifestar de forma autònoma, però sense oblidar l'existència d'altres co-

munitats amb el mateix dret que nosaltres a sentir-se el melic del món. A més, és cert que hi ha formes i maneres de compaginar tot això.

L'Espanya de les autonomies no és més que una forma de federalisme. Els partits sense més ideologia que el nacionalisme han aconseguit, si han pogut, la seua missió. Ara cal afanyar-se per ser realment presents a Espanya i a Europa com a valencians, mitjançant els nostres autèntics representants. Ara i ací, tothom ja és valencià i autonomista.

El punt veritablement important i nou ha estat la creació d'un partit d'àmbit estatal, recollint aquesta filosofia. L'opció reformista, articulada amb caràcter autènticament federal, permet de compaginar i desenvolupar els sentiments patriòtics i nacionalistes valencians amb una visió i una plataforma política per a tot l'estat. ¿Potser no és nacionalista Miquel Roca?

També jo estimo el nacionalisme testimonial i patriòtic que fomenta la llengua i la cultura. Per a això són vàlids altres instruments: en el terreny cultural, agrupacions com ara Acció Cultural; en el nacionalista,

clubs com Democràcia Valenciana. Però la política és una altra cosa, en la qual no val l'acció testimonial, sinó camins més tortuosos i menys lluïts.

El patriotisme és un sentiment i, com tots els sentiments, té raons que la raó no encerta a entendre. Però, la independència d'un partit, no la dona el fet de viure aïllats, reclosos en catacumbes per mantenir la puresa d'uns plantejaments, com si el contacte amb els altres pogués infectar-nos.

El narcisisme patriòtic no és ni elegant ni pràctic. Certament, cal guanyar la independència del partit, però tots plegats esdevindrem lliures en la mesura en què tots els valencians, com a poble, vulguem ser-ho, no vivint pendents de les decisions de Madrid, ni dels diners i les imposicions de fora. I això té poc a veure amb el fet que un partit es limite a l'àmbit territorial valencià. Aquesta és la idea, i per la qual i en la qual treballem.

* Secretari de Comarques del PRD